

'Ik vond dit boek GEWELDIG! Een erg scherpe, relevante en prikkelende verkenning van seksualiteit, gender en slutshaming.'

– Katherine Woodfine, bestsellerauteur van *The Sinclair's Mysteries*

'Grappig, nietsontziend en schaamteloos op de best mogelijke manier; een YA-verslaving (en boek) zoals je die nog nooit hebt ervaren.' – Louise O'Neill, awardwinnende auteur van *Asking For It*

'Dit boek zal je hardop laten lachen, laten knikken uit instemming, in elkaar doen krimpen van herkenning; je op laten staan en laten klappen. Ik heb genoten.' – Katherine Webber, auteur van *Wing Jones*

'Een geweldig boek. Hilarisch en feministisch (en vol met foefers).' – Keris Stainton, auteur van *If You Could See Me Now*

'Briljant. Hilarisch. Belangrijk. Lees dit boek en je wilt de rest van je leven Izzy O'Neills beste vriendin zijn.' – Samantha Shannon, auteur van *The Bone Season*

'Grappig, feministisch en terecht kwaad – dit wordt een klapper.' – Jim van *YAYeahYeah*

'Voor wie nu leeft en de wereld meemaakt zoals wij die vandaag de dag zien, is dit een must read.' – Imogen, *Goodreads*

'Izzy is een van de beste vertelstemmen die ik ooit heb gelezen; het lukt haar om gevat en nietsontziend te zijn, en toch kun je je met haar identificeren.' – Amy van *Golden Books Girl*

LAURA STEVEN

ALLES
BEHALVE
OKÉ

Karakter Uitgevers B.V.

Voor Toria en Lucy, ofwel de Coven – om met
de onsterfelijke woorden van Kelly Clarkson te spreken:
my life would suck without you.

HALLO

Waarschijnlijk heb je dit boek gekocht omdat de flaptekst je verteld heeft dat ik een arm weeskind ben dat verwickeld is geraakt in een nationaal *slutshaming*-schandaal, en je vervolgens dacht: *o, geweldig, zo'n aangrijpend verhaal heb ik nou net nodig om me weer een beetje beter te voelen over mijn eigen leven*, maar serieus: relax. Ik ben geen zielige mix van Oliver Twist en Kim Kardashian of zo. Dus als je even lekker wilt janken om dingen uit je systeem te krijgen dan ben je hier aan het verkeerde adres. Ik stel voor dat je een avondje lang een medische dramaserie gaat bingewatchen; dat biedt je precies dat hoge kaliber aan rampspoed-uit-de-tweede-hand waarnaar je op zoek bent.

Of misschien heb je wel gewoon de naaktfoto's gezien, want ja... dat hebben de meeste mensen nu wel. Mijn asymmetrische borsten hebben meer media-aandacht gekregen dan de gemiddelde internationale epidemie, en ik durf te wedden dat de superviruspopulatie daar behoorlijk nijdig om is. Al dat harde werk in een poging de mensheid uit te roeien en niemand die er iets van meekrijgt.

Maar even serieus, ik weet eerlijk gezegd niet waarom mijn uitgever me vroeg dit boek te schrijven, want afgezien van die ene keer dat ik per ongeluk een plak spacecake heb gegeten en heb ingebroken in een bejaardentehuis is mijn leven helemaal niet zo heel boeiend. Maar daar komen we straks nog wel op terug. Het heeft op zich ook niets met het seksschandaal te maken of zo, maar het is wel hilarisch op redelijk diepzinnige wijze.

Ik weet het, ik weet het, het is ontzettend verwarrend dat ik nu verwijst naar het feit dat dit een boek is dat je gekocht

hebt – tenzij je het illegaal hebt gedownload, maar in dat geval sta jij fijn voor joker, want deze pdf zal over 45 seconden overgaan tot zelfvernietiging –, maar de reden daarvoor is dat ik ongelooflijk meta en pretentius ben, en ik wilde je hersens op dezelfde manier pijnigen als toen je voor het eerst naar *Inception* keek.

Laat ik eerst maar even uitleggen hoe het zover gekomen is dat ik met mijn achttien jaar al wereldwijd verguisd word. Al zal ik niet te veel tijd verspillen door het helemaal voor je uit te tikken. In plaats daarvan zal ik de posts van mijn blog kopiëren en plakken zodat je helemaal bij bent, en daar tussen vierkante haken nog wat waardevolle achterafinzichten aan toevoegen. Voor zover ik het kan nagaan zal dat ongeveer 95 procent van het manuscript zijn, wat een enorme meevaller is voor mij, want dat scheelt me een hele hoop werk. Bij twijfel moet je altijd zo min mogelijk werk verzetten, zodat je je energie kunt sparen voor belangrijker dingen, zoals lachen en seks.

Kijk niet zo verbaasd. Dit boek gaat over een seksschandaal, had je dan echt verwacht dat ik een non en/of de heilige maagd Maria zou zijn?

DINSDAG 13 SEPTEMBER

7.01 UUR

Echt hoor, ik zweer het je: ik ben de enige persoon in dit hele universum die beseft hoe zinloos het leven is. Mensen gedragen zich alsof het bestaan een of ander prachtig geschenk is, en daarbij negeren ze het feit dat datzelfde bestaan niets anders is dan het resultaat van een bizar ongeluk pakweg 13,7 miljard jaar geleden.

Ik wil je plezier niet vergallen, of zo, maar we zijn allemaal gedoemd tot een beperkt aantal omwentelingen van de aarde rond de zon voordat we uiteindelijk onder de groene zoden eindigen en in dezelfde eindeloze hel terecht komen als Donald Trump en Adolf Hitler. Misschien gaat dit iets te ver, maar wat we doen vanaf nu tot dat moment is aanbroken lijkt me nauwelijks de moeite waard om voor uit bed te komen.

Misschien zit ik nu wel heel melodramatisch te wezen. Maar ik heb gewoon een grandioze hekel aan opstaan.

14.47 UUR

Ik heb zojuist een gesprek gehad met de beroepskeuzeadviseur, meneer Rosenqvist, een Zweedse en zeer flamboyante man. Een beetje zoals *Brüno*, maar minder subtiel. Al was *Brüno* volgens mij Zwitsers of Oostenrijks, of zoiets, maar dat doet er even niet toe. Het punt is dat ik niet naar meneer Rosenqvist kan kijken zonder Sacha Baron Cohen met een blonde pruik voor me te zien.

Die vent doet echt heel, heel erg zijn best om ervoor te

zorgen dat iedereen ZIJN DROMEN WAARMAAKT [hij praat nogal schreeuwerig, vandaar het hoofdlettergebruik] en NIET ALLEEN MAAR DE GEBAADE PADEN VOLGT en OPHOUDT HEROÏNE TE SPUITEN IN HET WEEKEND. [Dat laatste heb ik er, geheel hilarisch, zelf aan toegevoegd. Even voor alle duidelijkheid: niemand op Edgewood High heeft de gewoonte om zo regelmatig heroïne te gebruiken dat onze beroepskeuzeadviseur zich daar zorgen om zou maken. Sterker nog, mocht je advocaat zijn en dit lezen: negeer alsjeblieft elke beschuldiging van deze aard die ik in dit manuscript doe, want ik zit er echt niet op te wachten mijn spectaculaire waslijst van problemen uit te breiden met een aanklacht wegens laster.]

We zitten in Rosenqvists minuscule, raamloze kantoor, dat, afgaand op de blijvende geur van tapijtreiniger, volgens mij ooit een bezemkast is geweest. Hij zit achter een piepklein bureau dat geschikter is voor een dwerg. Overal staan archiefkasten, met daarin dossiers over elke leerling van de hele school. Ik kan me voorstellen dat er een of ander elektronische database bestaat die dit hele ouderwetse systeem kan vervangen, maar scholen in de Bijbelstreek zijn er dol op om dingen op Den Ouderwetschen Manier™ te doen.

En hij zegt dus: ‘Mejuffrouw O’Neill, heb je al nahgedacht over waht je wilt gahn doen ahls je volgend nahjahr gaht studeren?’

[En vanaf hier stop ik met het uittikken van het dialect, want ik wil niet racistisch overkomen. Als dat al kan tegenover een blanke man uit Scandinavië.]

Ik adem langzaam in door mijn mond om ervoor te zorgen dat de sterke bleekgeur mijn neusharen niet verschroeit, en zeg dan: ‘Eh, nou, meneer, ik dacht eraan om misschien

te gaan reizen. Een beetje meer van de wereld te zien en zo.'

Als ik heel eerlijk ben, is zijn daaropvolgende serie vragen met betrekking tot mijn economische gesteldheid waarschijnlijk geheel gerechtvaardigd, gezien het feit dat mijn oma en ik momenteel meer financiële steun nodig hebben dan het Amerikaanse leger.

'Heb je dan wel genoeg geld gespaard om de vliegreis te betalen?' vraagt hij, geen moment van zijn stuk gebracht door de tientallen jaren oude plumeau die zojuist van de bovenste plank achter hem op de grond smakt. Als allround grapjas en iemand die graag comedian wil worden, is het een enorme uitdaging voor me om de plumeau geen score toe te kennen op basis van de olympische standaard. Een 8,9 voor de moeilijkheidsgraad, et cetera.

Maar terug naar het onderwerp: mijn negatieve banksaldo. 'Nee, meneer, want ik ben achttien en werkloos.'

Geduldig verplaatst hij de plumeau naar een wat veiliger plekje – in zijn bureaula – terwijl ik een blik vol medeleven krijg. Een walm van schimmelende appel stijgt op uit de geopende la, en hij duwt hem dan ook snel weer dicht. Het kan bijna niet anders of dit kantoortje overtreedt een stuk of tien gezondheidsvoorschriften. Hoor ik daar het getrippel van muizenpootjes?

'Ah, ik begrijp het. En heb je wel geprobeerd een baan te vinden?'

'Mijn god, dat is werkelijk geniaal!' roep ik zogenaamd verbluft uit. 'Die stap heb ik werkelijk nog nooit overwogen! Hebt u er weleens aan gedacht om beroepskeuzeadviseur te worden?'

Even serieus: dit is wel een teer punt. Voor de derde keer dit jaar heb ik mijn cv naar elke winkel, elk restaurant en elk

hotel in de hele stad gestuurd. Maar er zijn veel te weinig banen en te veel mensen, en ik lig nooit boven op de stapel.

Hij zucht. 'Ik weet dat het een open deur is, maar... heb je het al geprobeerd?'

Lichtelijk geïrriteerd knars ik met mijn tanden en ik zucht terug. 'Ja, meneer, maar het probleem is dat je zelfs voor de simpelste, laagdrempeligste baantjes al minimaal drie jaar ervaring moet hebben, plus een diploma in astrofysica en twee Super Bowltrofeeën, wil je überhaupt worden uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek. Helaas ben ik dankzij mijn minder-dan-gemiddelde IQ en absolute gebrek aan atletische bekwaamheid eigenlijk meteen ongeschikt voor elke baan.'

Uiteindelijk zijn we het er allebei over eens dat even naar Zuid-Afrika vliegen om als vrijwilliger in een olifantenreservaat te werken weliswaar zeer nobel en onbaatzuchtig, maar op dit moment geen echt haalbare optie is.

Meneer Rosenqvist bladert door mijn schrikbarend dunne dossier en probeert een andere tactiek. 'Welke vakken vind je het leukst?' Hij probeert niet zichtbaar ineen te krimpen als zijn oog op mijn cijfergemiddelde valt.

Ik denk er een poosje over na en pulk aan een los draadje van het zitkussen van de metalen stoel waar ik op zit. 'Wiskunde in elk geval niet, want ik ben geen psychopaat.'

Hij lacht zijn vrolijke Zweedse lach.

'Natuurwetenschap ook niet. Zie boven.'

Weer een ontwapenend lachje.

Als feminist voel ik me meteen schuldig, omdat iedereen meisjes juist probeert aan te moedigen om voor exacte vakken te kiezen, maar als ik heel eerlijk ben, is mijn toewijding aan de Vagenda ook weer niet zo sterk dat ik mezelf dwing

om computerprogrammeur te worden. Soms moet je keuzes maken en je energie sparen.

Het punt is dat ik precies weet welk beroep ik graag wil uitoefenen, maar ik vind het nog eng om dat hardop te zeggen. De meeste beroepskeuzeadviseurs zijn in slechts één ding geïnteresseerd: ze willen je naar de universiteit hebben. Scholen krijgen tegenwoordig een hogere score op basis van het percentage geslaagden dat doorstroomt naar een universitaire opleiding, en daarom wordt beroepskeuzeadvies ook met die achterliggende gedachte uitgedeeld. Als de Ivy League-universiteiten de opleiding niet aanbieden, kan het nooit wat zijn. En geloof het of niet, maar geen van deze instellingen heeft een comedy-opleiding in het assortiment.

Bovendien is de kans dat ik mijn droombaan zal krijgen ook vrij gering. Vooral voor een meisje als ik.

Rosenqvist blijft me voorzichtig aanmoedigen. ‘En Engels?’

Ik knik een beetje en zeg: ‘Engels vind ik leuk, vooral de creatieve schrijfoopdrachten. En toneel.’ Voor ik mezelf kan afremmen, voeg ik eraan toe: ‘Soms schrijf ik zelf sketches die ik dan samen met mijn vrienden opvoer. Gewoon voor de lol, bedoel ik. Niet als serieuze bezigheid of zo.’ Aan de tintelende hitte in mijn wangen te voelen ben ik nu knalrood.

Maar ondanks mijn sneue afzwakpoging vindt hij dit een geweldige ontwikkeling. Zijn kleine grijsblonde snor danst over zijn gezicht als een fret die vastzit in een verbrandingsmotor.

‘FANTASTISCH! MAAK DIE DROOM WAAR, MEJUFFROUW O’NEILL!’ [Ik zei het toch?]

Dus, ondanks het feit dat het niet bepaald een heel be-

trouwbare carrière is, heb ik nu een rugzak vol met informatie over improvisatiegroepen, de toneelschool en theaters die openstaan voor inzending van manuscripten. Ik ben Rosenqvist eigenlijk best dankbaar dat hij mijn onconventionele loopbaanambities niet meteen van tafel heeft geveegd, zoals zoveel andere leraren wel hebben gedaan.

Hij vertelde me zelfs dat een vriend van hem redelijk geprijsde pasfoto's van highschoolleerlingen maakt voor in een portfolio. Toegegeven, het klinkt ongelooflijk fout, maar ik geef hem het voordeel van de twijfel, want ik zou best geschokt zijn te ontdekken dat meneer Rosenqvist bij wijze van bijbaantje provisie ontvangt door zijn leerlingen door te verwijzen naar een pedofiele fotograaf.

17.04 UUR

Ik volg het opgewekte advies van meneer Rosenqvist op, en zo blijf ik ineens vrijwillig na schooltijd na om met mevrouw Crannon, onze toneellerares, te gaan praten over mijn carrière. Ik blijf dus langer op school dan strikt noodzakelijk. Geheel vrijwillig. Dit is het overduidelijke en onmiskenbare bewijs dat hersenspoeling mogelijk is, en dat mijn aardige, maar wat schreeuwerige, Scandinavische beroepskeuzeadviseur in werkelijkheid een of andere telepathische Dark Lord is. Dat is de enig mogelijke verklaring. Nou ja, misschien niet de énige. Voor wie niet in het bovennatuurlijke gelooft, is het natuurlijk heel goed mogelijk dat Rosenqvist tijdens ons gesprek een deel van mijn hersenkwab heeft verwijderd.

[Ik mag dan cynisch en bijdehand doen, toch geef ik wel degelijk echt om schrijven. Maar hoe graag ik het ook zou willen zijn, ik ben gewoon niet slim op die traditionele, boe-

kenwurmige manier, eerder in de zin van ‘kijkt veel films’ en ‘is zeer goed in alles afzeiken’. Wat betekent dat de academische wereld niet echt mijn voorkeur heeft, gezien het gebrek aan diepgaande aandacht voor films en de algemene afkeuring van afzeiken. Het is bijna alsof docenten helemaal niet willen horen dat hun specialistische onderwerp een wrede en gemene vorm van straf is voor het feit dat we geboren zijn. Echt raar.]

Maar goed, het kantoor van mevrouw Crannon is ergens bovenaan een willekeurig trappenhuis achter het theater. Ik slenter naar boven nadat de laatste schoolbel is gegaan en alle andere, wel verstandige studenten het gebouw hebben verlaten. Ik ben gewapend met een notitieboekje, een voorbeeldscript en een onganse hoeveelheid peanutbuttercups, want ik ga ervan uit dat praten met je leraren in je vrije tijd net zoets is als een tatoeage laten zetten: je moet je bloedsuiker constant op peil houden om de pijn aan te kunnen zonder flauw te vallen.

Mevrouw Crannon is een heel aardige vrouw. Ze draagt een paarse bril, Birkenstocks en gekke tunieken, en neigt meer naar de excentrieke kant van het persoonlijkheidsspectrum. Ze geeft me ook altijd geweldige rollen in het schooltoneel omdat ik zodanig hard praat dat de technici me geen microfoon hoeven te geven. Momenteel speel ik Daisy in *The Great Gatsby*, bijvoorbeeld, ondanks het feit dat ik allesbehalve elegant of charmant ben.

Ik heb mevrouw Crannon altijd gemogen, maar dat moet je meer zien als een soort stockholm syndroom. Ik bedoel, vinden wij onze leraren ooit écht aardig? Dit zijn de belangrijke filosofische vragen, mensen.

Als ik binnenkom, zit ze achter een bureau met hoge sta-

pels boeken vol toneelstukken, koffiebekers en een gigantische beige computer uit de jaren negentig [lang leve de bezuinigingen]. De hele kamer ruikt naar stoffige kostuums en muffe haarspray. Mijn meest favoriete geur ter wereld.

‘Izzy! Wat leuk om je ook eens buiten de repetities om te zien.’

Ze gebaart dat ik moet binnenkomen en ik ga zitten op wat letterlijk de oncomfortabelste plastic stoel is die ik in mijn hele leven ben tegengekomen. Dit is de IJzeren Maagd van de stoelenwereld. Ik overdrijf niet.

‘Dank u,’ zeg ik, en ik probeer mijn gezicht in de prettige plooi te krijgen van iemand die geen zwaar lichamelijk ongemak ervaart door het directe contact met een stoel/martelwerktuig. ‘Ik heb peanutbuttercups meegebracht om het goed te maken dat u niet meteen naar meneer Crannon kunt gaan.’

‘O, ik heb een mevrouw Crannon thuis.’ Ze grijnst en wiebelt met de vingers van haar linkerhand in mijn richting. Haar verlovingsring heeft een joekel van een diamant, en daarnaast draagt ze een opvallende trouwring. ‘Ik ben lesbisch. En getrouwd. De combinatie van die twee dingen is blijkbaar heel lastig te bevatten voor een groot deel van de bevolking.’

‘O! Gaaf! Maar even voor de duidelijkheid... jullie heten dus allebei mevrouw Crannon? Is dat dan niet verwarrend?’

Ze lacht en trekt enthousiast de verpakking peanutbuttercups open die ik vlak voor haar op het bureau heb neergelegd. ‘Ja, achteraf gezien hadden we waarschijnlijk beter onze eigen namen kunnen aanhouden. Maar ik moest iets doen om mijn traditioneel katholieke ouders tevreden te stemmen.’